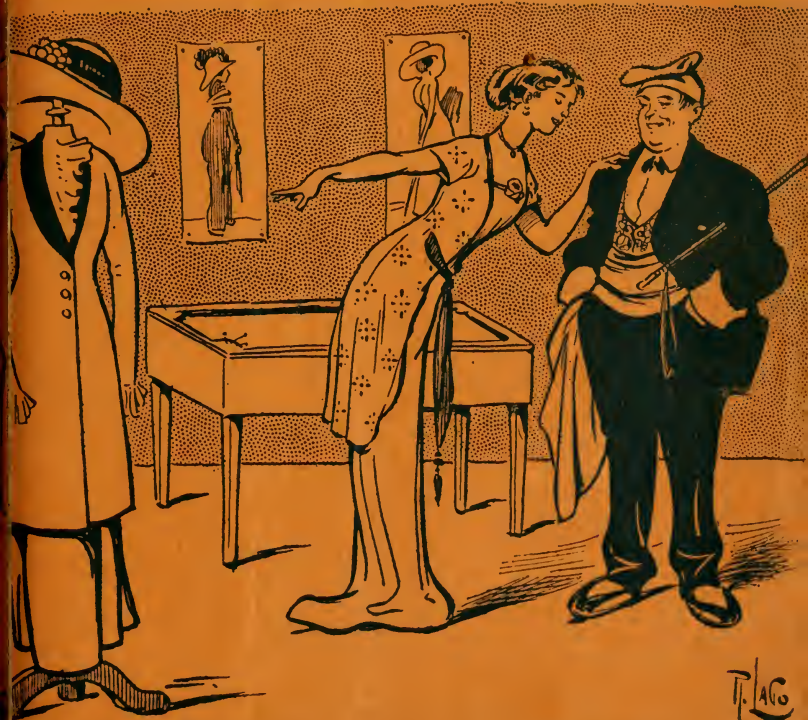

: A CÂ LA : MODISTA

MADRID

Sociedad de Autores Españoles

1914

A CÀ LA MODISTA

JOGUINA EN UN ACTE Y EN PROSA

ORIGINAL DE

JOSEPH ASMARATS

Representada ab bon èxit en diferents teatres y societats de Catalunya

BARCELONA

BIBLIOTECA «TEATRO MUNDIAL»

21 - Carrer de Sant Pau - 21

1914

REPARTIMENT

—x—

<u>Personatges</u>	<u>Actors</u>
EMILIA	Sra. Periu.
ANTON	Sr. Perelló.
ENRICH	» Guilemany.
NASI	» Rubio.
ALFREDO.	» Ginestet.

L'acció a Barcelona.

Dreta y esquerra, les de l'espectador.

Aquesta obra es propietat del autor. La *Sociedad de Autores Españoles* es l'encarregada del cobro dels drets de representació. Quedan reservats tots els drets

OBJECTES DE GUARDARROPIA

Un maniquí de modista. — Un vestit de pagès. — Una vara. — Figurins de modista. — Una carta. — Dugues invitacions. — Tauleta de cosir. — Un còs y una faldilla.

FELIX COSTA
IMPRESSOR
Nou de la Rambla, 45

ACTE UNICH

Obrador d'una modista, tauleta de cosir ab vestits a sobre, un maniquí ab faldilla, figurins en quadros per les parets, balcó esquerra, vidriera dreta.

ESCENA PRIMERA

EMILIA, acabant de cosir un vestit.

EMILIA Ditxosos vestits : a veure si avuy podré acabarlos ; és precis que treballi tot avuy per entregarlos demà a primera hora ; el casament és a les deu y ab aquesta gent no hi puch quedar malament. Ay, senyor ; quan veig que's casen aquestes que no tenen un través de dit de guapes ni son capasses de cosir un botó, no sé'l que'm passa ; em sembla que'l món no sigui fet del modo que hauria de ser. Jo, no és que m'alabi, però més de quatre m'envejaríen, perquè quan me miro al mirall fins jo mateixa m'enamoro, y si no fos que a una això no li està bé, fins jo mateixa empendria a l'Alfredo y li demanaria. . Es l'únich que si li dono una mica de camí ens arribarem a entendre ; segurament avuy vindrà a portarme les invitacions pera aquesta nit.

ESCENA II

EMILIA y ANTON

ANTON Ja soch aquí; gracies a Déu... y a n'aquell botiguer del carrer de la Boquería.

EMILIA ¿Y això? ¿perquè ho diu, papà?

ANTON Perquè per donarme la llustrina m'ha fet estar tres quarts d'hora apuntalant la columna de la botiga.

EMILIA ¿Ja porta tot lo que li he dit?

ANTON Aquí ho trobaràs tot; tres rodets de fil negre, dugues canes de cinta, una tròca de cotó d'embastar, tres unses de barnilles, cinch cèntims de gafets y gafetes, una cana y mitja de llustrina y una capsa de llustre.

EMILIA ¿Una capsa de llustre? ¿perquè?

ANTON L'he comprada pera mi; com que acabo la tinta, hi tiraré aygua, y ab una mica d'això aviat la tindré feta.

EMILIA ¿Que no porta el merino?

ANTON ¿Quin merino?

EMILIA El negre, que li he encarregat.

ANTON Vaya una feyna em daries de portarte un mariner negre.

EMILIA ¿Y quant se n'ha fet de tot això?

ANTON Si vols que't diga la veritat, no ho sé; mira: d'un duro m'han tornat divuyt cèntims; ah: y cinch cèntims pel carter, que m'ha donat aquesta carta.

EMILIA ¿Ah, si? Potser portarà noticies de la mamà.

ANTON No ho sé; però també es fàcil que porti al que ha de ser el teu marit.

EMILIA ¿Aquell plaga d'en Nasi? ¿Es possible?

ANTON Nō, qu'és hereu; ara ja deu tenir vint anys, l'edat de comensar a treure el grill.

EMILIA Però papà, no's posi aquesta ceba al cap.

- ANTON ¿Quina ceba?
- EMILIA Vegi què diràn, casarse una modista ab un...
- ANTON Això ray, dòna, el farem estudiar per *ma-distu*.
- EMILIA Però, papà... (Tocantli l'espallla.)
- ANTON Bueno, bueno, no toquis l'ase; a veure què diu aquí a la carta; quines lletres més boniques, semblen d'un llibre de solfa. (Obre la carta y llegeix.) «Señor don padrino: cuando rebareu aquesta carta el hierro-carril del tren ya me portarà cap a Barcelona y vengo a casa de vuestra tot decidido a enllevarme la niña que vos me váreis perlar. La pedrina està muy bona y los tocinos també; solament la burra la tenemos un poquito delicada y contemos que no serà rès, gracias a la ajuda de Dios y del señor rector. Adiós siau y tengued la niña apreparada para cuando allegaré. Vuestro fiolo Nasio Llonsa.»
- EMILIA (Oh, si que n'és de llonsa.)
- ANTON Je, je, je; ja ho veus si n'és d'enlletrat que hasta escriu en castellà.
- EMILIA (Oh y tal; això més aviat sembla escrit en xino.)
- ANTON ¿De quin dia deù ser aquesta carta? Veig que no té fetxa.
- EMILIA Ni sang tampoch; bé, vamos; jo no'l vull, aquell beneyt.
- ANTON Dòna, això són quatre dies; el vestirem d'home y el farem anar arreglat; ¿què hi fa que sigui moreno? Mira, tu mateixa et podràs entretenir cada dia a posarhi polvos d'aquells que tu et poses a la cara ab aquella escombreta de cotó fluix.
- EMILIA Ay; encara em sembla que'l veig ab aquella cara que sembla un carrer mal empedrat; no més de pensarhi ja em vénen esgarrifances.
- ANTON Filla meva, jo t'ho mano, y com que és un dever...

- EMILIA Encara que fos un de blau ; bé, ja'n parlarem (miraré de distreure'l), ara penso que'm tindria de fer un favor, papà.
- ANTON ¿Què?
- EMILIA D'arribarse fins a casa donya Mercè.
- ANTON ¿Aquella senyora viuda de tres homes y un senyor?
- EMILIA No, aquella del carrer Ample.
- ANTON Just ; que està en una escala estreta.
- EMILIA Pregúntili si ja està servida d'aquells figurins que vaig deixarli.
- ANTON Si ; filla meva, si ; me n'hi vaig desseguida y de passada miraré si trobo en Nasi pel camí. (Se'n va pel foro.)

ESCENA III

EMILIA.

- EMILIA Ditxós Nasi y Déu l'hagi ben benehit ; a la cuenta ja devien estar convinguts pera quan arribés això de casarlo ab mi ; perquè segons s'esplica la carta... bah, bah, no vull amohinarmhi més ; però... calla. tinch una idea que, si em surt bé, pot treure'm d'aquest perill ; ell diu que tinguin la noya preparada per quan arribarà, y com que en aquell poble no deuen haverhi maniquíns d'aquestos, vestiré aquest y li faré creure que és la noya que'l papà li va prometre ; aixís, ab un cos y una faldilla y... ¿sense cap? (Vesteix el maniquí.) No hi fa rès ; la qüestió és que se l'empassi y que jo'm puga salvar.

ESCENA IV

EMILIA y ENRICH, gomós exagerat.

- ENRICH ¿Es pot entrar? (Entrant molt tímit y ab un plech a la mà.)
- EMILIA Endavant. (Vestint el maniquí.)

- ENRICH Donchs... Déu la guard... ab la companyia. (Pel maniquí.)
- EMILIA Vostè dirà.
- ENRICH ¿Es vostè una senyoreta que's diu modista y es Emilia?
- EMILIA Si, senyor ; pera servirlo.
- ENRICH Pera servirme, no, senyora. (Per'xò no és mala, també em serviria.) ¿Vostè no'm coneix, veritat?
- EMILIA No senyor, però... (Qui deürà ser aquest.)
(Acostantse a la tauleta.)
- ENRICH (Al veure que's gira.) No, gracies, no's molesti. (Em pensava que'm portava una seure per cadira.) Pues, vostè d'un servidor... vamos, un servidor de vostè vinch de part d'una senyora que viu al carrer d'Aragó, número primer, pis trescents, es dir, número trescents, pis primer ; vostè ja la deü coneixer ; té una capsa que fa marits de cartró, vamos, vull dir que té un marit que fa capses... ¿vostè sab? es diu Carolina.
- EMILIA Ah, vamos ; vol dir la senyora Carolina ; ja ho crech que la conech ; ¿que potser és la mamà de vostè?
- ENRICH No, senyora, no ; és una escala de la vehina ; vamos, vull dir una vehina de l'escala ; com que fa poch ha vingut de Sant Vicens de Tovalló un xich delicada y el llit va dirli que había de quedar-se al metge, ha demanat si volia fer els figurins d'enviarli aquest favor ; vamos, de...
(Li dona el plech.)
- EMILIA Si, vaja, ja l'entench ; y li dono moltes gracies per l'atenció que ha tingut.
- ENRICH (Es molt senyoreta aquesta simpática.) Oh, si senyora, si ; vostè d'un servidor soch aixís ; molt atent a fer senyores als favors ; vamos, vull dir a fer favors a les senyores, ¿vostè sab?
- EMILIA Si, si, comprench. (Aquest minyó deü

- tenir la llengua cap-girada, que les paraulles se li traboquen.)
- ENRICH Aquí ahont vostè em veu, tinch un senyor que es molt bon papà, però això si : té un fort molt gènit ; vamos, que té un gènit molt fort, ¿vostè sab?... miri si li té, que l'altre dia perquè jo estava enrahonant ab un plat, em va tirar la minyona pel cap ; vamos, no, vull dir que'm va tirar un plat, ja li dich jo que devegades em fa *esgarrijar*.
- EMILIA (Vaja : em distreu ab aquest modò de enrahonar.)
- ENRICH Sinó que jo, ¿vostè sab? tinch un curt que soch molt defecte ; vamos, que tinch un defecte que soch molt curt.
- EMILIA (Dèu voler dir que's curt d'ermilla.) Oh, això ray, miri, sies curt, fassi's posar allargos.
- ENRICH Veu, l'altre dia m'esplicava que jo ja comenso a ser home ; però jo crech que ja fa vintidós mesos y tres anys que'n soch.
- EMILIA Deurà voler dir vintidós anys y tres mesos.
- ENRICH Ah, si ; bé, vamos, es igual ; y em va dir que tenia de buscarme companyia, perquè ¿vostè sab? un home sol no es re, y a mi... si fa...
- EMILIA (Sembla que estudihi la solfa.)
- ENRICH Vull dir que també m'agradaria allò de poguer ser...
- EMILIA Vol dir que li agradaria ser noya d'algún estimat ; be vaja, se estimat d'alguna noya. (A veure si encara m'encomanarà el vici de parlar cap per avall.) Es natural ; vostè...
- ENRICH ¿Jo?... natural de la Noya de Sant Sadurní, vamos... de Sant Sadurní de Noya, sinó que tinch un ridícul que no m'agrada fer cap paper caràcter ; vamos, no, vull dir cap paper ridícul, ¿vostè sab?

- EMILIA Si, si, prou clar es veu. (Ab una mica més.)
- ENRICH I després, com que jo no m'hi casat mai ab ningú, ¿vostè sab?
- EMILIA No senyor, jo no ho sé. (Casi bé ja'm comensa a fer llàstima, sembla que demani caritat.)
- ENRICH ¿Vostè no sab ahont podria trobarla una senyoreta aixís? Que tinguéis uns negres com els seus ulls, y un bufó com el seu cosset? vamos vull dir un cosset com el seu; perquè el ditxo ja ho diu: «Antes que te haces, mira lo que cases.»
- EMILIA Endavant, endavant, vostè pensa com un home. (D'aquells que no hi son tots.)
- ENRICH Ja veurà, cada qual convé el que li pensa; y si jo tinguéis la sort de trobarne una que'm volgués, cregui que no n'hi faria pagar cap diner.
- EMILIA Prou, ho crec molt bé. (Miraré d'enganyarlo perquè se'n vagi.) Donchs, miri, ja que vostè desitja una senyoreta aixís, deixiho per mi, que jo l'hi miraré.
- ENRICH Ay, ay; ¿què'm vol mirar? (Sorprès.)
- EMILIA Vull dir que miraré si en trobo una del seu gust, però... ara hi caich, en conech una que'm sembla que li farà.
- ENRICH Ay, ay, ¿què m'ha de fer?
- EMILIA Que farà per vostè, y els dos seràn felissos, en fí, que vostè pot tornar a passar y li daré la contesta.
- ENRICH Prou, si senyora, si; veig que vostè és una atenta molt senyoreta; vamos, una senyoreta molt atenta; quan vol que torni? ¿d'aquí mitja hora? ¿d'aquí un quart? ¿d'aquí mitja estona?
- EMILIA No, no cal, passi d'aquí... mitj any.
- ENRICH ¿Què diu, ara? Em fa parar quedat.
- EMILIA Ja veurà, com que la noya aquesta es fóra de Barcelona y no vindrà...
- ENRICH ¿Fins quan?
- EMILIA Fins... que torni.

ENRICH (Si que tardarà, però...) En fi, no puch menos que donarli endavant per les gracies, vamos, que donarli les gracies per endavant; oh, moltes gracies, senyoreta, no sé com pagarli aquest favor; vostè de un servidor, Enrich Rech Rosegarrochs, al Aragó del carrer té una disposició a la seva casa; estigui boneta; dels peus a vostè, no fassi compliments, ja pot retirar-se. (Tot això ab molta mímica retirantse pel fons; Emilia, sense ferli cap demostració, diu, quan es fôra.)

EMILIA Vaja, alante, la companyia et tregui els ulls.

ESCENA V

EMILIA.

EMILIA ¡Gracies a Déu que ha marxat! ¡Vaya un tipo m'ha enviat aquella bona senyora! ¡Devia néixer al revés dels altres, que tot ho diu cap-girat. (Acostantse al balcó.) ¡Què veig! El papà acompanyat d'un que va disfressat de pagès... Déu ser en Nasi... vaya si l'és; Verge Santa, y com s'ha tornat, quin caminar té més ordinari; ja pugem; amagaré el maniquí a dintre y m'hi quedaré, no fos cas que al entrar fes algún disbarat. (Se'n va per la dreta ab el maniquí.)

ESCENA VI

ANTON y NASI, aquest és un pagès, ab una vara a una mà y a l'altra un mocador que hi haurà unes botines; al arribar les treu del mocador y les deixa a la tauleta.

ANTON Ja hi som, ¿veus? aquí es a casa.

NASI ¿A casa vostra? (Encantat.)

ANTON Si, y també és a casa teva.

NASI No, padrí, que a casa és a la provincia d'en Lleyda.

- ANTON ¿Què tal ; t'agrada? (Nasi puja a una cadira
per a poder veure els figurins de la paret.)
- NASI Quinies estampes més boniques que teniu,
padrí; ¿quina Mare de Déu és aquesta?
(Pels figurins.)
- ANTON No ho sé ; són coses de la noya.
- NASI ¿De la Milia?
- ANTON Sí.
- NASI ¿Y ahont és ara?
- ANTON Per allà dintre, que deù tenir feyna.
- NASI Digueuli que vingui, que jo ja so arribat.
- ANTON No vagis depressa, ja la veuràs ; bé, explica'm,
explica'm : ¿què tal allí dalt?
¿què fan?
- NASI El pare fa el vi y la mare fa mitja.
- ANTON No vull dir pas això ; vull dir com estàn.
- NASI Ah, oh, si ; encara estàn allà mateix ; al carrer de baix al costat de cal Mitjamises.
- ANTON ¿Y estàn tots bons ?
- NASI Sí, la que'ns dóna més mal de cap es la burra,
que encara està molt ensopida.
- ANTON ¿Que no li feu remeys?
- NASI Sí, algún que altre... L'altre día vam ferli unes fregues d'escupina de granota y sembla que's va aixervir una mica.
- ANTON ¿Y què hi diu ton pare?
- NASI Sempre diu que s'estima més a n'ella que a mi.
- ANTON Je, je, je, que la sab llarga ton pare ; vaja anem a dintre, que pendràs alguna cosa.
- NASI No, per ara no vull pendre rès ; quan venia cap aquí so pres...
- ANTON ¿Què?
- NASI So pres una enrabiada que encara em dura.
- ANTON ¿Y això? ¿com ha sigut?
- NASI Ab dugues dones que semblaven dugues sinyores ; però no les he entès, perquè devien ser *castellaunes* ; jo passava pel carrer de cal Fandango y no sé què han

dit que jo'm so posat a riure ; després un home vestit de senyor, tot embotonat, que anava ab una, m'ha donat una empen-ta ; jo que si, ¡ plam ! li tiro les botines pel cap y li faig caure aquella capsa negra y lluhenta que hi portava.

ANTON Home, no tens de ferho tant fort, tampoch.

NASI Oh ; y crech que la més vella ha agafat una bàscula.

ANTON Bueno ; ¿ que vols menjar alguna cosa ? Si acàs faré venir la noya.

NASI Si, si feula venir.

ANTON ¿ Ja ho sabs, ch ? Tens de ferli bona cara y serli amable, perquè li agradis.

NASI Ja veureu, padrí ; si no li agrado, jo no hi tinch cap culpa, y després, no soch pas tant lleig, tampoch, tothom diu que m'enretiro molt al pare ; y això que'l pare es ben lleig de tot arreu.

ANTON Je, je, je... Noya, noya, surt. (Cridant.) Miratela, ja ve.

ESCENA VII

ANTON, NASI y EMILIA.

EMILIA ¿ Que m'ha cridat, papà ? (Ja soch davant de la fiera ; a veure si m'esgarrapa.)

ANTON Si ; miratel, ja és aquí.

EMILIA ¿ Qui és ? (Fem el pagès.)

NASI Soch, jo, Milia. ¿ No te'n recordes de quan jugàvem tots dos a la pallissa de casa ? (La toca ab la vara.)

ANTON Si, dòna : es en Nasi, el téu... daixonses.

EMILIA ¡ Ah... !

NASI Je, je, je, burrango, xiqueta, sembles una sinyoreta de debò. (Vol tocarli la barba.)

EMILIA (Y ara ; vaya una franquesa.) (Apartantse.)

NASI Je, je, la burra també ho fa això, quan li toco el morro.

ANTON Dòna, vaya una manera fas de rebre el teu futur.

- EMILIA Ja veurà, és... (¿Què li dich jo ara?)
ANTON Si, vamos ; es l'emoció que sents, ¿no és veritat?
- EMILIA No senyor, és... que tinch molta feyna.
(S'acosta a la taula y al veure les botines d'en Nasi les llensa.) ¡Y ara ! vaya un puesto de posar aquests trastos.
- NASI Milia, no les llensis aixís, que me les trencaràs.
- EMILIA A terra estaràn millor que aquí sobre.
NASI Ja veuràs, xiqueta, jo les som deixat aquí perquè no embrutessin les rejoles.
- EMILIA (¡Ara veyes !... És un llonsa de noms y de fets.)
- ANTON (Qu'estava distret.) Ah, ja, ja, aixís, aixís m'agrada ; que us comenseu a tirar amoretetes, y qui tira amoretetes tira...
- NASI ¡Etxem ! (Interrompeix ab un estornut.)
EMILIA (Capellans.) (Aixugantse.)
ANTON Nasi, jo me'n vaig a dintre ; entretant tu t'arreglaràs ab ella ; a veure, a veure com anirà. (Mutis ; se'n va per la dreta.)

ESCENA VIII

NASI y EMILIA, que's posa a cosir.

- EMILIA (Ni que me'l donguessin cobert d'or a dintre d'un escaparate.)
NASI Milia, ¡Milia ! ¿De qui son aquets *gromus*? (Mirantse els figurins.)
EMILIA Son... de París.
NASI ¿Qui es aquest senyor Padrís, que té això tant bonich? (Tocantse ab el dit.)
EMILIA Es... l'amo de la casa. (Com s'ho creu, el beneyt ; li prepararé la trampa perquè veig que això fóra molt llarch.) Escolta, Nasi.
NASI ¿Que'm crides, Milia?
EMILIA Sí ; ¿sabs d'allò que'ns deyes a la carta de que quan arribessis tinguéssim la noya a punt per emportàrtela al teu poble?

- NASI Sí.
- EMILIA Donchs, jo me n'he cuydat ; el papà ja et deurà haver dit alguna cosa.
- NASI Sí ; que m'arreglés ab tu.
- EMILIA Aquesta noya ja la tinch ; y em sembla que t'agradarà, perquè és d'aquelles que no hi ha al teu poble.
- NASI ¿De debò, Milia?
- EMILIA Tant segur tinguessis una màquina de carril a dintre la barretina.
- NASI Ay, ay, no m'espantis. (Tecantse el cap.)
- EMILIA ¿La vols veure?
- NASI ¿La màquina?
- EMILIA No ; la noya.
- NASI ¿Que s'està gayre lluny?
- EMILIA Sense moure't d'aquí la pots veure ; ¿veus? miratela, es aquella. (Ensenyantli el quarto ahont és el maniquí.)
- NASI Je, je, je... que mudada que va ; burran-go, deixamhi anar a dirli alguna cosa.
- EMILIA No, home ; no hi pots entrar ; veus que està sola? (Volent entrar y Emilia apartantlo.)
- NASI Je, je... ansia... ep... xiqueta...
- EMILIA No la destorbis, ja hi entraràs després. (Em sembla que ja l'he agafat.) ¿Què tal, t'agrada?
- NASI Si, Milia, si.
- EMILIA Bueno, donchs, ja estem entesos y no cal parlarne més ; quan marxis te l'emportaràs, ¿eh? ara jo me'n vaig allí dintre, que tinch una mica de feyna. (Se'n va esquerra.)
- NASI Y jo vaig a dir al padrí que ja tinch una noya. (Se'n va dreta.)

ESCENA IX

ALFREDO.

- ALFREDO Déu vos guard... ¿No hi ha ningú? No hi fa rés, m'esperaré ; ella'm va dir que no sortiria de casa en tot lo dia y jo vaig prometre que li portaria les invitacions

pera aquesta nit ; n'hi porto dugues, una per ella y una per la mare, o per la mamà, que li diu ella. (Les treu y llegeix.)— «Reunión familiar *La Favorita*.»— Això de familiar podien estalviarsho, encara no'n som, de la familia. «La junta tiene el gusto de invitar a V. a la funció que tindrà lugar esta noche.» Ara aquí havien de posarhi : «Se suplica la mamá » Com si no poguessin anarhi soles ; ditxoses mamàs, jo no sé perquè tenen d'anarhi a n'aquets puestos, si també s'hi adormen. «A la funció que tindrà lugar esta noche.»—Si, no es mala la funció que tindrà lloch aquesta nit, sobre tot per mi, que faré el debut a la companyia d'enamorats. Tinch fet el pensament y avuy haig de desenvoluparlo, no hi ha més, surti lo que surti avuy m'hi declaro. Ay, Emilia, o avuy em dones un si de cor o un re... de may més ; però callem, sento passos, és ella.

ESCENA X

ALFREDO y EMILIA.

- EMILIA Alfredo, ¿vostè aquí?
- ALFREDO Si, ja sab que vaig prometre portarli les invitacions, y ara espero que vostè complirà honrant ab la seva asistencia.
- EMILIA Ay, l'hi agraeixo moltíssim, però no podré venir, perquè la mamà és a Llansà.
- ALFREDO ¿Y què és lo que ha anat a llençar?
- EMILIA No rès, a passar uns quants dies al poble de Llansà, a casa uns parents.
- ALFREDO Ah, vamos. (¡ Adeu, ilusions ! Ja no'm declaro.) Tot justament avuy que's preparava una funció extraordinaria, però molt extraordinaria.
- EMILIA Cregui'm que ho sento molt, però, ja ho veu, hi ha això.

- ALFREDO Jo, el que veig, que sense vostè no podrà fers aquesta funció.
- EMILIA Vamos, no serà tant.
- ALFREDO Segons l'argument, que'l sé de sobres, vostè tenia de ferhi un paper molt important. (A veure si de mica en mica m'entendrà.)
- EMILIA Si no s'explica més clar, no l'acabo d'entendre.
- ALFREDO (Bah, bah, aboquemli.) Es que jo l'estimo, Emilia.
- EMILIA Mil gracies, però ¿què té que veure una cosa ab l'altra?
- ALFREDO Molt... y rès; és solament el desitj que jo esperava aquesta nit pera demostrarli l'amor que sento per vostè; si, vostè, que ab les seves paraules, més dolces que una marenga de la pasteleria del cel, ha fet que jo em sentís ferit, que'm sentís fletxat, que'm sentís... en fi, no sé com explicarli. (Me sembla que m'he explicat prou clar.)
- EMILIA (Parla com un home; ja m'agrada més.)
Ay, ¿vol dir?...
- ALFREDO ¿Vostè sab lo que és estimar? ¿sab lo que és amor?
- EMILIA Ja veurà... n'hi ha de tantes classes...
- ALFREDO No parli més; vostè em necessita a mi y jo necessito a vostè. (Però també necessito cinquanta mil duros.)
- EMILIA Ay, calli, que ve el papà cap aquí; retiri's, cuyti, marxi, que si el troba aquí qui sab lo que's pensarà.
- ALFREDO Que vingui, millor, aixís ens entendrem més aviat.
- EMILIA A lo menos amagui's per aquí o en aquest quarto.
- ALFREDO Fugi, dòna, fugi; ¿que's pensa que fem comedia? Li diré que he vingut pera ferme fer un vestit però... per ara em quedo aquí a la porta, entre tant faré de municipal. (S'amaga al fondo.)

EMILIA Sobre tot, no digui cap paraula, que'm podria comprometre. (Es posa a cosir dissimulant.)

ESCENA XI

EMILIA, ANTON, NASI Y ALFREDO.

- ANTON Donchs, aixís ja esteu entesos del tot, ¿veritat?
- NASI Sí, sí; ja hem quedat que quan jo marxi me l'emportaré.
- ANTON Y ¿què tal? ¿s'ha fet pregar gayre?
- NASI ¡Pobre xiqueta! Ella mateixa m'ha dit que'm convenia, perquè allà no n'hi ha cap com ella.
- ALFREDO (¿Què diuhen aquesta gent?)
- ANTON Bé, es una mica paperera; però ja s'espavilarà allí dalt. Noya.
- EMILIA ¿Què mana, papà?
- ANTON ¿Ja ho tens tot arreglat a punt de marxar?
- ALFREDO (Potser si que ha de marxar ab aquest ximple.)
- EMILIA Tot està llest; sols falta acabar això, perquè per marxar es necessari que vagi una mica arreglada.
- ALFREDO (¡Hasta ella; y *desía!*...)
- ANTON Aixís, aixís m'agrada; creume a mi y seràs felissa.
- ALFREDO (Jo si que'n soch, de felís.)
- ANTON Nasi, lo que tens de fer, es portarla a passejar per allà la vinya, que's distregui.
- EMILIA (Ay, jo tremolo; vés què deurà pensarse, l'Alfredo, de tot això.)
- ALFREDO (Ja no puch aguantar més.) Senyors, demano la paraula.
- ANTON ¿Què? ¿Com s'entén? ¿Qui és vostè?
- ALFREDO ¿Jo qui soch? ¿No'm coneix?
- ANTON No, senyor; ni ganes.
- ALFREDO Pues ja ho sabrà, y repeteixo que demano la paraula.

- ANTON Demani, home, demani, mentres no demani diners.
- EMILIA (Ay, tota jo pateixo.)
- ALFREDO Vinch a dirlos que lo que estàn parlant ara no pot tirarse endavant.
- NASI Que ho tirin més endarrera.
- ALFREDO Vostès estàn en un error.
- ANTON No, senyor, qu'estèm a casa, ¿ho sab? Noya, veste'n a dintre. (Emilia se'n va.)
- ALFREDO Vull dir que'l projecte que estaven combinant, és impossible: no pot portarse a cap.
- NASI Això ray, que'l portin a les mans.
- ALFREDO Fa temps que estimo a l'Emilia y qu'ella m'estima a mi, y estimantme, no puch estimar a cap més; però, al oposarse a nostra estimació o al privar de estimarnos, hi ha un medi que si no té estima, podem ser més estimats, y és... timantla. (Fent la senyal de robar.)
- ANTON ¡Uy, uy, uy, uy!... Vostè no està bo o sab massa de gramàtica; la noya està compromesa pera casarse ab en Nasi Llonsa, que és aquest y que tinch el gust de presentarli.
- ALFREDO Gracies; no m'alegro gens de conèixel. (Vaya un elefant.)
- ANTON ¿Donchs, vostès ja s'estimaven y jo no n'estava enterat? Bé, bé, bé...
- ALFREDO Ja veurà, és que fins ara no ho havíem fet *oficialment*.
- ANTON ¿Oficialment? ¿Que és militar vostè?
- ALFREDO No, senyor, però he estat oficial... sabater.
- ANTON Bueno, donchs, ¿sab lo que estich pensant?
- ALFREDO ¿Què? ¿Donarme l'Emilia y posarnos un pis al Ensanxe?
- ANTON No, senyor, no; penso que vostè podria retirarse, perquè tenim un xiquet de feyna.
- ALFREDO Ah, no, senyor; jo no marxo d'aquí fins

que se'm dongui lo que demano, o bé una satisfacció o una esperansa... o...

ANTON ; O un rave fregit ! ; Llamp del cel ! Miri que soch a casa y puch fer lo que'm dongui la gana, ¿ho sab? (Enfadat, tira una cadira. Nasi s'espanta y Enrich surt pel fons.)

ESCENA XII

ANTON, ALFREDO, NASI y ENRICH.

ENRICH Déu los quart. (Queda parat al entrar.)
ANTON (Ola, ja'n tením un altre.)
ENRICH ¿Potser els destorbo? Segueixin, segueixin, no fassin compliments.
ALFREDO (Potser si que aquest també ve a ferme la competència.)
ENRICH (A Anton.) Vostè d'un servidor no'm coneixerà, però venía... ¿vostè sab?... venía...
ANTON ¿Què venía... fils y betes?
ENRICH No, senyor, no ; la porta que'm...
ANTON Es allí la porta.
ENRICH Vull dir que lo que'm porta aquí és... ¿vostè sab? un assumpte...
ANTON No sé de què'm parla ; deù ser aquell senyor. (Per Alfredo.)
ENRICH ¿Ah... vostè? Donchs veurà ; sent... sent...
ALFREDO Y cent, fan tres cents, ¿és això?
ENRICH Vull dir que sent... la seva filla...
ALFREDO ¿La meva filla? (Si, vámos, una altra calamitat.) Enteri's ab el senyor.
ENRICH Si ell me diu que vostè.
ALFREDO ; Fuoi, home, fugi ! (Aquest mestre deù tenir el cervell a adobar.) Es aquest senyor el séu pare, si no m'enganyo.
ANTON Bé, ¿què li passa a vostè? ¿què té?
ENRICH Tinch... tinch una torre a les Cassolès de Sant Gervasi ; vamos, a Sant Gervasi.
ANTON Vull dir a qui demana. ¿Vol dir que no va errat de comptes?

- ENRICH No, senyor ; ja veurà : ¿La modista de vostè no es filla? Vamos... vull dir, si la filla de vostè es modista, ¿vostè sab?
- ANTON Si, senyor ; ja fa temps que ho sé.
- ENRICH Y el pare de vostè és ella ; es dir, no ; que vostè és pare d'ella.
- ALFREDO (A veure si no s'entendrán.)
- ANTON Bé : ja veurà ; digui què és lo que vol y lo que busca.
- ENRICH Just.
- ANTON No'n coneix cap de Just.
- ENRICH És que per lo que vinch és filla de la seva cosa ; vamos, que és cosa de la seva filla.
- ALFREDO (Si arriba a néixer un dia més tart, surt ab la llengua al detràs.)
- ENRICH Y venia a buscar la contesta que m'ha de dar ella, ¿vostè sab?
- ANTON No que no ho sé. (Vaja, aquest ve pel mateix y no sab com esplicarse.) ¿Vostè és casat?
- ENRICH No, senyor, soch... fill de pare y mare viudos.
- ANTON Donchs, ha fet tart.
- ALFREDO Perquè la noya que busca ja es meva. (A Enrich.)
- ENRICH ¿Còm s'entén? Si ella mateixa m'ha dit que's cuydaria d'arreglarmho, això és lleig.
- ALFREDO Més lleig és vostè ab aquesta cara de gat ensopit. ¿Encara no ho coneix que l'han enganyat? Y després : ¿ja és bo, vostè, pera casat?
- ENRICH Per'xò es bo qualsevol burro.
- ALFREDO Per'xò l'hi pregunto. (Alterantse per graus.)
- ENRICH Vostè'm falta...
- ALFREDO Y vostè'm sobra.
- ENRICH Y m'ha tocat l'honor.
- ALFREDO Ay, uix ; Déu me'n guart de tocarli rès.
- ENRICH A mi ningú'm passa la cara per la mà ; vamos, que...
- ANTON Però, senyors ; sembla que siguin a casa

seva. ¿Volen fer el favor de callar, pagant lo que sigui?

ALFREDO ¿Vostè's creu?... (A Antòn.)

ANTON No soch creu ni medalla.

ENRICH Es que jo demano el méu.

ALFREDO Y jo demano la meva.

ANTON Pues tots van molt equivocats; lo que vostès demanen ja està donat; la noya es casa ab aquest minyó, hereu de tres masies, una fàbrica de fer vi y un corral, ¿ho tenen entès?

ALFREDO Pues jo protesto, si senyor, protesto; ¿no veu que un tipo com aquest, que ab prou feynes té rès d'home, no's mereix un àngel comi ella?

ANTON Aquest xicot es mereix això... y molt menos.

ENRICH (Casi em vénen ganes de plorar.) Què vol que li digui; però em sembla que la seva filla té molts caps al pardalet; ¿vostè sab?

ANTON No, senyor, que no ho sé; però en fi, no vull més confusions: vindrà ella mateixa y els treurà de dubtes a tots; ¿hi estan conformes?

ALFREDO Això és lo que'm convé.

ENRICH Y jo li emprovo.

ANTON Nasí, vés a dir a la noya que vingui. (Nasí, que estava distret fumant, o aixugantse les botines, a gust del actor, se'n va cridant y es queda a dintre.)

NASÍ Bueno... ¡Milia! ¡Milia!

ENRICH (Sembla un pagès disfressat de gos. (Per Nasí.)

ESCENA XIII

ENRICH, ANTON, ALFREDO y EMILIA

EMILIA ¿Què passa, papà? (No hi faltava més que aquest altre.) (Al veure a Enrich.)

ANTON Noya, noya: (Ab to amenassador.) ¡tú me la fregeixes! ¿no sabs que enganyarme a mi es enganyar a ton pare?

- ALFREDO Dispensi, ara'm toca parlar a mi.
ENRICH No, senyor, que'm toca a mi.
ALFREDO A vostè potser li tocarà el rebre.
ANTON Primer té la paraula el bello sexo.
ENRICH Un servidor, ¿ho veu? (A Alfredo.)
ALFREDO ¿Vostè? Je... je... (Ab burla.)
ENRICH Si; com que soch del *sello bexo*.
ALFREDO Vaja, home, vaja: que és alguna senyora, potser?
ANTON Bueno, prou; (A Emilia.) tu, ¿qui és aquest mestre?
EMILIA No es cap mestre, papà; és un jove... que moltes nits no'm deixa dormir.
ALFREDO (Gracies pel favor.)
ANTON ¡Què dius ara! ¿que potser te'l guardaves?
EMILIA Ja l'hi explicaré: és un que ballava molt ab mi en aquella reunió ahont m'acompanyava la mamà, y els dos ens estimàvem sense que'ns ho haguéssim demostrat may, y com que jo sempre pensava ab ell, perquè m'agradava y encara m'agrada més, es la causa que moltes nits, pensant ab ell, no puch dormir.
ALFREDO Molt ben dit; si senyor; jo aprovo lo que diu y aprofito aquestà ocasió pera demanarli la seva mà.
ANTON ¿La meva? (Mirantse les mans.)
ALFREDO La d'ella.
ANTON Per menos de cinch cèntims em moria de repent... una estona però, ¿y en Nasí? ¿No m'has dit tú mateixa que ja estaveu entesos y arreglats a punt de marxar?
EMILIA Si, senyor, però, pera marxar... ab el maniquí, que ja hi està conformat.
ANTON Y, ara; ¿quin maniquí? ¿aquell ninot de canyetes? però, ¿y tu no tens de casar-thi?
ALFREDO (Mare de Déu, quin vell més regató.)
EMILIA No, papà, no; ni n'hi parli més tampoch; jo l'he enganyat ab allò, y sembla que

està molt content de emportarse'l. Per altra part, li dich que si vostè em vol fer felissa, sols ho pot lograr casantme ab l'Alfredo, a qui tinch ja entregat el cor. Noya, em deixes estripaflauto.

ANTON

ALFREDO

Si, futur sogre ; càsila ab mi y desseguit ens en anem a passar la lluna de mel fent un viatge per les capitals d'Espanya.

ANTON

¿Y d'ahont és vostè?

ALFREDO

De Reus ; si no hi té cap inconvenient.

ANTON

No, senyor, no més hi tinch una tía. (Emilia y Alfredo estàn acostats y parlant. Enrich ha quedat a un costat, quiet.) Però ¿què hi fa aquest aquí? Sembla que estigui dissecat. (Per Enrich.)

ENRICH

Oh, ja veurà : qui tingui fassi que se la feyna ; ¿vostè sab? Com que això no m'interessa, espero que acabín, perquè el recado m'ha de dar una senyoreta ; vamos, vull dir que la senyoreta m'ha de dar un recado.

EMILIA

No's cansi més ; ja pot anarse'n perquè la noya aquella s'ha mort.

ENRICH

(Malo, ab aquesta ja se me n'han mort cinch abans de conèixeles.)

ANTON

¿Que no venía per tu?

EMILIA

No, senyor, ha vingut donantme les senyes d'una que ell buscava, y com jo li he dit que tornés, esperava la contesta.

ENRICH

Donchs, aixís... passihobé. (Anantsen.) Soch l'home més desgraciat que hi ha sota'l cel de la capa.)

ANTON

Vaja, ¿estàs contenta?

EMILIA

Si, papà, molt ; perquè ara ja no'm faltará rès.

ANTON

Et faltará allò... ¿Còm t'ho arreglaràs sense, per fer els vestits?

EMILIA

No passi cuydado, el millor maniquí y el que'm feya més falta, era aquest. (Per Alfredo.)

ALFREDO

(Si, vamos, jo serviré de ninot.) Y no ha d'espantarse per això, que ab el temps

ja'n comprarem algùn, encara que no sigui com aquell.

ESCENA ÚLTIMA

ANTON, ALFREDO, EMILIA y NASI.

- NASI Milia, Milia : fes venir aquella xiqueta, que vull marxar desseguida.
- EMILIA Si, home, si ; mira, vesla a buscar tu mateix, que encara es allà. (Senyalant el quart del maniquí.)
- NASI ¡ Je, je, je ! Xiqueta... (Se'n va rihent.)
- ANTON Pobre xicot, prou em sembla que'n farà alguna de les seves.
- ALFREDO (A Emilia.) ¿M'estimaràs sempre?
- EMILIA Tota la vida, ets el meu àngel tutelar.
- ALFREDO Y tu ets astre del cel.
- ANTON No, que és modista de la terra.
- NASI (De dintre, cridant.) Ep, ep... (Sortint ab el maniquí.) Padrí, padrí, això no és la xiqueta que jo'm so pensat ; si és un cistell que porta fandilles : vès ahont vaig ab aquest carnestoltes pel món. (Mirantse'l per tot.)
- ANTON No t'enfadis ; ja que veig que has vingut ab bona intenció, queda't uns quants dies aquí y jo em cuydaré de buscarte'n una de debò.
- NASI Aixís encara s'hi gonya... (Però ¿per què diable serveix això?) (Registrantlo.)
- EMILIA Jo ja he lograt el meu fi (Al públich.) y no tinch d'estar més trista, que l'home, per la modista, es el millor maniquí. Y si per casualitat l'obreta els ha divertit ja'ls darem...
- ALFREDO Algún confit
- EMILIA ¿No vols di això? (A Emilia.) ¡ Endevinat !

TELÓ

BIBLIOTECA TEATRO MUNDIAL

CARRER DE SANT PAU, 21.—BARCELONA

OBRES CATALANES

1. La sala de rebrer
 2. Un beneyt del cabàs
 3. Lo ninot de mallas
 4. L'agencia d'informes comercials
 5. Un pa com unas hostias
 6. Toreros de pega
 7. Las huelgas, o els amos y els dependents
 8. A sants y a minyons...
 9. Mala nit
 10. De panxa al sol
 11. Viatge de boda
 12. Sense argument
 13. La criada nova
-